



Beste vrienden van Joseba,

Deze keer geen nieuwsbrief van de Rosendals, maar van ons als stichting, vooral omdat er heel mooi nieuws te melden is.

Maaïke en Nick hebben op 18 juli een prachtige, gezonde dochter gekregen. Ze noemen het meisje Rivkah. Vanwege het babyverlof en de zomervakantie met verschillende familiebezoekers gunnen wij hen een beetje rust en krijgt u van ons een update van het gedane werk.



Deze keer plaatsen wij hieronder twee verhalen van Nederlandse dames die een reis naar Canada graag wilden combineren met inzet voor het prolife werk. Irmgard Aversch en Eline Alberts (ons medebestuurder) hebben beiden meegelopen bij CCBR en doen hier verslag van hun ervaringen en indrukken.

We wensen u veel leesplezier!

Astrid, Eline en Willemin
Stichting JOSEBA

Meedraaien met het prolife werk in Canada, een verslag van: Irmgard Aversch

Het kan eng zijn om op te komen voor iets waar je in gelooft op een manier wat je niet gewoon bent. Soms moet je over je eigen angsten heenstappen om het juiste te doen. De spanning gierde door m'n lijf toen ik maandag 19 juni ergens in Calgary stond met een groot bord voor me. Wat stond er op: een foto van een geaborteerde baby. Na een training apologetiek van CCBR medewerker Quiana was het tijd om aan de slag te gaan. Dus stond ik daar, samen met m'n partner Katelynn.



'Wat denkt u van abortus? Is het altijd goed, soms of nooit?' Met een vriendelijke lach en een flyer probeerden we het gesprek aan te gaan. Een aantal keer waren mensen hier ook daadwerkelijk toe bereid. Ik leerde gelijk ook een



andere kant van mensen kennen. Middelvingers, scheldwoorden en 'jullie zijn walgelijk' kwamen geregeld voorbij. Ze overweldigden me hier en daar, maar ik liet me niet uit het veld slaan. Omdat het mijn eerste dag was, liet ik Katelynn grotendeels het woord doen. 's Middags gingen we als team op pad voor een ronde 'doorknocking'. Hierbij bel je in duo's bij mensen aan om een gesprek aan te gaan over abortus. Ook hier spanning die door 't lijf giert, omdat je mensen uit hun dagelijkse bezigheid haalt om in gesprek

te gaan over iets waar mensen het liever niet over hebben. Maar wauw, wat was het gaaf om Quiana alle apologetiek toe te zien passen en de mensen van inzichten te zien veranderen. Na een korte nabespreking was dag 1 ten einde.

Dinsdag begon opnieuw met een training. Deze ochtend ging het onder andere over het waarom van het gebruik van foto's van de slachtoffers van abortus (in het Engels: Abortion Victim Photography, of AVP). Enorm bruikbare inzichten: ik werd gesterkt in de noodzaak van het gebruik hiervan. Vervolgens gingen in een overdekte locatie outreach doen. Dit keer vormde ik een duo met Carmel. Helaas was er weinig ruimte voor gesprek. Eén man ging zelfs volledig door 't lint nadat we het gesprek met 'm waren aangegaan. Een bemoediging kwam van een man die zelfs bad voor een zegen over ons werk. Het is alleen al inspirerend om collega's te zien praten met mensen. Schokkend zijn de uitroepen van mensen die moord in alle stadia goedkeuren. Vaak zit hier echter, zoals ik later leerde, een hartenzaak achter.

Na een snelle lunch was het op naar een andere locatie. We stonden langs de weg met grote borden om mensen in het voorbijgaan te wijzen op leven & dood. Het was ijskoud, het regende enorm, maar het was wel een mooi moment om andere stagiaires te leren kennen aangezien je met z'n tweetjes achter de borden staat. Hier en daar mochten we een thumbs up waarnemen in de voorbijrijdende auto's.

Woensdag was een heftige dag omdat de training ditmaal ging over de abortus procedures. Met alle stagiaires doorliepen we hoe elke procedure eruit ziet, uitgelegd door een voormalig abortusarts. Hoe



ingrijpend ook, het is noodzakelijk om te weten waar we het over hebben in onze gesprekken. Na een moment van bezinning hierover gingen we weer de straat op. Ik mocht weer samen met Katelynn aan de slag. Een jongere meid kwam voorbij lopen en we zagen haar aandachtig naar de foto's kijken. Je kon zien dat ze probeerde te verwerken wat ze zag. Katelynn besloot haar aan te spreken en te vragen hoe ze over abortus

dacht. Het was aan de vrouw om hierover te beslissen. We doorliepen het mensenrechten argument en gingen in op situaties waarin zij voorstelde dat abortus een mogelijkheid zou moeten zijn. Op een gegeven moment wees ze naar een van de foto's en zei ze: 'dat is niet okay'. Het betrof de foto van de 24 weken oude geaborteerde baby. Vervolgens wees ze naar onze borden waarop 12 weken oude baby's stonden die geaborteerd waren. 'Dat is ook al een mens, dat kan ook niet.' We spraken door over het stadium, wanneer een abortus dan wel 'okay' was. Hoewel ze niet volledig van mening veranderde, konden we merken dat de foto's haar aan het denken hadden gezet. 's Middags ging ik samen met Mariam op pad. Aan ons de taak om in een bepaalde straat bij de mensen aan te bellen om een gesprek te krijgen over abortus. Hier en daar werd de deur gelijk weer vriendelijk gesloten. Een tweetal vrouwen mochten we d.m.v. een gesprek en de flyer laten inzien wat abortus echt doet met een kind. We kregen de kans om ze aan te moedigen om het gesprek hierover ook met anderen aan te gaan. Een andere vrouw zal me altijd bijblijven: ze meende dat we toch geen gedachten konden veranderen, ons werk zinloos was en mensen toch wel deden wat ze wilden.

Donderdag was de laatste dag bij het Calgary team. Wat vliegt de tijd en wat groei je snel naar elkaar toe, mede doordat je met mensen spreekt



over een heftig onderwerp. De plannen werden last-minute gewijzigd en hierdoor stond er nog 1 in plaats van 2 outreaches op het programma, zodat we 's ochtends en 's middags nog dieper op de stof in konden gaan. Carmel was weer mijn buddy. Ditmaal echter besloot ik ook zelf het initiatief te nemen en eigen gesprekken te voeren. Naast een aantal pro-lifers mocht ik ook enkele gesprekken met pro-choicers hebben. Dan merk je dat het echt lastig is om al het geleerde om te zetten in effectieve gesprekken.

Ik kreeg zelfs de kans om iemand een klein beetje te trainen in de apologetiek die we gebruikten. Verder had ik gesprekken met een aantal prolifeers en met mensen die bij het eind van het gesprek toch minder voor abortus waren als in het begin. Spijtig genoeg moest ik aan het einde van deze dag afscheid nemen van mijn huisgenootjes (stagiaires bij wie ik logeerde) en de rest van het team.

Vrijdags vloog ik naar Toronto om zaterdag aan te sluiten bij het team aldaar. Ik had al gehoord dat straatwerk in Toronto een totaal andere ervaring is en dat bleek ook te kloppen. De eerste meiden waar ik (samen met Max) het gesprek mee aanging, waren erg hoog in de emotie en verscheurden gelijk een flyer. Met een gezonde dosis spanning in m'n lijf en positief gemotiveerd door de opgedane ervaring in de afgelopen dagen, ging ik aan de slag. Ik viel soms een beetje stil in de gesprekken, maar merkte toch ook dat mensen open stonden om te luisteren.

's Avonds mocht ik de laatste tourstop van The Faces of Abortion Tour meemaken. Mede door het zien van de video over de DC 5 (kinderen die laat in de zwangerschap geaborteerd zijn in Washington) ging ik met een brok in m'n keel naar huis.

Wat wij als samenleving met onze kinderen doen is ongehoord! Dit moet echt stoppen! Ik ben dankbaar voor de mogelijkheid die ik heb gekregen om een week met CCBR op te trekken. Het heeft een diepe indruk op me achter gelaten. Ook heeft het me nieuwe inzichten en motivatie gegeven om hiermee verder te gaan.



~ Irmgard

Een verslag van: Eline Alberts

Tijdens onze laatste bestuursvergadering hoorde ik van Maaike van het bezoek van Irmgard aan Canada en toen begon het ook bij mij te kriebelen. Inmiddels werk ik al 5 jaar als bestuurslid voor Joseba en ik heb altijd al eens naar Canada gewild om met eigen ogen te zien hoe CCBR hun werk doet. Na wat overleg en uitzoekwerk was het afgelopen zomer zover: op reis naar Canada voor 4,5 week!



Als eerste landde ik in Toronto. Na een warm onthaal van jonge stafleden van CCBR was het gelijk de volgende dag tijd voor de Toronto Crash Course van drie dagen. Deze werd georganiseerd door Toronto Right for Life en CCBR, twee organisaties samen dus. Zoals de naam al zegt, het was echt een 'crash course', met heel veel informatie in een korte tijd. Maar daardoor zat ik er meteen in. Ik heb ontzettend veel geleerd, heel boeiende presentaties gevolgd van onder andere Michelle van Toronto Right for Life, Blaise en Keturah van CCBR en verschillende gastsprekers. De leeftijd van de deelnemers varieerde enorm. De jongste deelnemers waren 15 jaar en de oudste deelnemers in de 70 jaar. Je bent dus nooit te jong of te oud om je in te zetten voor het prolife werk! Nadat we heel veel geleerd hadden, gingen we de straat op om met mensen in gesprek te gaan. Tijdens de Crash Course hadden we hier al wel voor geoefend met anderen, maar het was toch spannend, want je weet niet helemaal hoe het zal uitpakken. Ik werd op een hoek van een



kruispunt gezet, met een bord met een foto van een geaborteerd kindje voor me. Toen was het tijd om écht te beginnen. Ik vond het wel spannend, maar voor hulp kon ik terecht bij Mikayla, één van de zomerstagiairs van CCBR. Vol goede moed stelde ik de vraag aan mensen: "What do you think of abortion? Do you think it's right or wrong?" (Wat denkt u/denk jij van abortus? Denk je dat het goed is, of fout?) Uiteindelijk viel de allereerste dag me alles mee en heb ik goede gesprekken gehad. Het was ook sneller over dan ik dacht. Omdat het straatwerk intensief is, ben je niet langer dan 1 uur en een kwartier bezig. Daarnaast beperkt dat de kans dat er prochoice demonstraties kunnen ontstaan op de plek waar je straatwerk doet.

Naast dat je veel mensen spreekt die al prolife zijn, heb ik ook gesprekken gehad met mensen die niet zo goed wisten wat hun standpunt was. Eén man was er bijvoorbeeld van overtuigd dat het nog niet leeft totdat het hartje klopt. Een abortus na 3 weken (wanneer het hartje klopt) daar was hij na het gesprek dan wel op tegen, maar voor die termijn wist hij het nog niet goed. Ik heb hem kunnen overtuigen om zijn eigen research te doen en dat zou hij doen. Natuurlijk weet je niet of hij dat echt doet, maar je weet dat hij in elk geval tot nadenken is gezet over abortus.



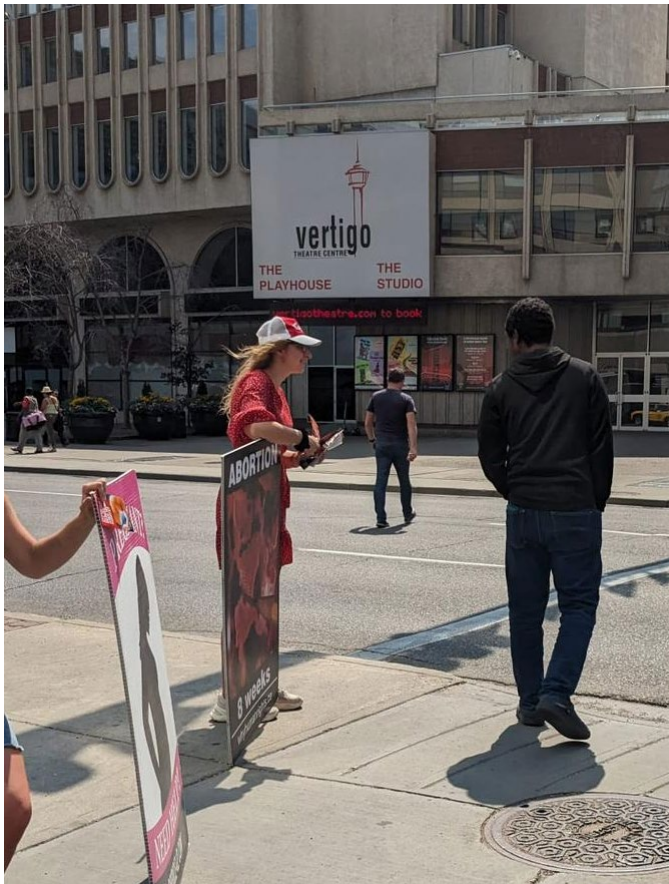
Door straatwerk te doen, plaats je jezelf in een ongemakkelijke positie. Ondanks dat er soms bemoedigende gesprekken zijn met mensen die al prolife zijn of mooie gesprekken met mensen die je tot nadenken kunt zetten, zijn er genoeg mensen die je voor van alles en nog wat uitmaken en soms zelfs agressief worden. Dus makkelijk is het bepaald niet.

Tijdens één van de dagen dat ik straatwerk deed met de stagiairs van CCBR, kwam er een jonge man naar ons toe, die zelf als tiener vanuit zijn kerk ook dit werk heeft gedaan. Hij bemoedigde ons en zei: 'It's disgusting to do, but the work has to be done, because it's murder' (het is walgelijk om te doen, maar het werk moet gedaan worden want het is moord). En zo is het. Als je dat in je hoofd probeert te houden terwijl je op straat staat, wordt het al wat minder ongemakkelijk. Ook is het helpend om het schreeuwen van mensen niet persoonlijk op te vatten.



Verder heb ik in mijn vrije tijd bezienswaardigheden in Toronto bezocht en natuurlijk de Niagara Falls, wat ontzettend leuk was!

Na twee weken was het tijd om door te vliegen naar Calgary. Ook hier ben ik ongelooflijk welkom ontvangen. In Calgary was er een high school bootcamp voor tieners. Op de eerste dag dat ik binnenkwam in de office, was het tijd voor 'vehicle choice chain'. Dan sta je met borden langs de weg. Dit doe je met z'n tweeën per bord, omdat het wat grotere borden zijn dan bij choice chain. Mijn maatje was Maria. Naast dat we elkaar beter leerden kennen, gebruikten we deze tijd in de kou langs de weg om te oefenen voor choice chain (de gesprekken op straat). Een andere dag tijdens de highschool bootcamp gingen we langs de deuren bij mensen ('doorknocking'). Mijn maatje voor deze middag was Maddy. Soms kwam ik er even niet uit en dan kon ik op haar terugvallen en nam zij het gesprek over. Het was heel bemoedigend en inspirerend om te zien hoe Maddy de gesprekstechnieken toepaste die ik in een notendop geleerd had tijdens mijn training bij CCBR. Soms praatte je echt in cirkeltjes en dan lukte overtuigen niet. Het traditionele 'postcarding' waarbij we de postcards



in brievenbussen achterlaten mag door een recente wetswijziging in Alberta helaas niet meer. Wel mogen we postcards overhandigen aan de mensen zelf tijdens een doorknocking shift.

Wat me het meest is bijgebleven na de reis naar Canada? De gastvrijheid van alle collega's en stagiairs van CCBR. Dit was hartverwarmend en maakt dat ik iedereen die ik ontmoet heb, nu enorm mis. Ik was welkom op heel veel verschillende adressen, waarvan een aantal dagen bij

Nick & Maaïke en hun gezin en bij Jonathon & Charmaine en hun gezin wat echt ontzettend gezellig was! Het was extra bijzonder dat ik er precies was in de periode dat de kleine Rivkah geboren is (zie foto aan het begin van mijn verslag).

Wat betreft het prolife werk kan ik maar één woord noemen wat ik echt bij iedereen heb gezien: passie. Het was prachtig om te zien dat zoveel jonge (en oudere) mensen, broers/zussen, families, kerken, christenen, katholieken, moslims en zelfs enkele niet-gelovigen betrokken zijn bij het prolife werk. Jongeren die 2 of 4 maanden in de zomer zich inzetten voor het prolife werk en dit vol passie doen, terwijl ze ook een mooie reis kunnen maken bijvoorbeeld. Dat was enorm inspirerend en bewonderenswaardig. Persoonlijk vond ik de reis veel te kort. Zowel om het schitterende land Canada (!) te ontdekken, als om beter te worden in het effectief toepassen van de in korte tijd geleerde gesprekstechnieken. Gelukkig zijn daar online mogelijkheden voor, nu de contacten zijn gelegd.

Ik kijk terug op een prachtige reis, waarin ik een goede indruk heb gekregen van de organisatie CCBR en hoe zij in Canada te werk gaan. Ik ben Joseba dan ook heel dankbaar voor deze mooie en unieke kans.

~ Eline

kledingbeurs

KRABBENDIJKE

J.W. Frisostraat 1

D.V. WOENSDAG

13 september 2023

15.00 - 21.30 uur

kledingbeurskrabbendijke@gmail.com

Welkom!

de opbrengst is voor:
Joseba - Maf - For a Change

eigentijdse winterkleding

VOOR DAMES, JONGE MEIDEN, KINDEREN EN BABY'S

Op 13 september 2023 vindt in Krabbendijke weer een tweedehands kledingbeurs plaats. Altijd een zeer goed georganiseerde en leuke beurs, waar u/jij ook van harte welkom bent! Opbrengst is voor meerdere goede doelen, waaronder ook Stichting Joseba.